

ਸੁਖਮਨੀ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਅੱਖਰਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ

ਸੁਖਮਨੀ ਸਾਹਿਬ- ਨਾਨਕਸਰ ਦੀ ਮਰਿਯਾਦਾ ਅਨੁਸਾਰ ਗੁਟਕੇ ਦੇ ਪੰਨਾ 14 ਤੇ ਇਉਂ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ:
 ਦੇਹਰਾ॥ “ਬੈਠਤ ਬਾਰਾਂ ਚਲਤ ਅਠਾਰਾਂ ਸੋਇ ਜਾਇਗੇ ਤੀਸ॥ ਮੈਥਨ ਕਰਤੇ ਚੌਸਠ ਜਾਵੇ ਕਿਉਂ ਨ ਭਜੇ ਜਗਦੀਸ਼”॥
 ਜਿਹੜੇ ਬਾਬੇ ਵਿਆਹ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਚੱਲਿਆ ਕਿ ਕਾਮ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਸਾਹ ਤੇਜ਼
 ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ? ਨਾਨਕਸਰੀਏ ਇਹ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬੈਠ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨ ਨਾਲ 12 ਹਜ਼ਾਰ ਸਵਾਸ ਖਰਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤੇ
 ਤੁਰਨ ਫਿਰਨ ਨਾਲ ਅਠਾਰਾਂ ਹਜ਼ਾਰ ਸਵਾਸ ਖਰਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸੋਣ ਨਾਲ 30 ਹਜ਼ਾਰ ਸਵਾਸ ਖਰਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ
 ਸਰਾ ਸਰ ਝੂਠ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਸੋਣ ਵੇਲੇ ਸਵਾਸਾਂ ਦੀ ਗਤੀ ਧੀਮੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਬੈਠਣ ਤੇ ਤੁਰਨ ਫਿਰਨ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲਤਾਂ।
 ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਬਾਬਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਥੋਂ ਪਤਾ ਚੱਲੇ ਜਿਉਂਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤਾਂ ਲੰਮੇ ਪੈ ਕੇ ਹੀ ਲੱਤਾਂ **ਆਨਵਾਸਿਣੀਆਂ ਤੰਦੀਆਂ**
 ਹਨ..

ਆਉ ਹੁਣ ਆਪਾਂ ਅਸਲੀਅਤ ਵੱਲ ਝਾਡੀ ਮਾਰੀਏ। ਡਾਕਟਰਾਂ ਤੇ ਸਿਹਤ ਵਿਭਾਗ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ
 ਕਰਨ ਤੇ ਪਤਾ ਚੱਲਿਆ ਕਿ ਹਰ ਮਨੁੱਖ ਇਕ ਮਿੰਟ ਵਿਚ 16-20 ਸਵਾਸ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਅੱਖਰਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਦੀ ਪੜਕਨ ਤੇਜ਼
 ਹੋਣ ਕਾਰਣ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਕ ਦੋ ਸਵਾਸ ਜ਼ਿਆਦਾ ਲਏ ਜਾਂਦੇ ਹੋਣ। ਬੱਚੇ ਬੁਢੇ ਤੇ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਦੇ ਸਵਾਸਾਂ ਦੀ
 ਗਿਣਤੀ ਵਿਚ ਵੀ ਫਰਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਵਾਸਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਵੀ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹੋ।
 ਅੱਖਾਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਕਸ਼ਰਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਭੱਜਣ-ਨੱਠਣ ਵਾਲੇ ਇਕ ਮਿੰਟ ਵਿਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਵਾਸ ਲੈਂਦੇ ਹਨ।
 ਗਰਮ ਮੁਲਕਾਂ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਠੰਡੇ ਮੁਲਕਾਂ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲਤਾਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਵਾਸ ਲੈਂਦੇ ਹਨ।
 ਇਸ ਕਰਕੇ ਇਹ ਮੁਕੱਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਹਰ ਕੋਈ 24,000 ਸਵਾਸ ਹੀ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਵੀ ਜੇਕਰ ਘੱਟ
 ਤੋਂ ਘੱਟ ਇਕ ਮਿੰਟ ਵਿਚ 16 ਸਵਾਸ ਮੰਨ ਲਈਏ ਤਾਂ ਵੀ ਇਕ ਦਿਹਾੜੀ ਵਿਚ ਤੇਈ ਹਜ਼ਾਰ ਤਕ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ
 ($16 \times 60 \times 24 = 23040$)। ਜੇਕਰ ਗਿਣਤੀ ਨੂੰ ਐਸਤਨ/ਐਵਰੇਜ ਕੱਢਣ ਵਾਲਿਆਂ ਮੁਤਾਬਕ ਕਰਕੇ ਦੇਖੀਏ ਤਾਂ ਸਵਾਸਾਂ
 ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਝੱਟ ਹੀ 25930 ਤੇ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ (ਜੇਕਰ ਇਹ ਮੰਨ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਕ ਮਿੰਟ ‘ਚ 18 ਸਵਾਸ
 ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ)। ਇਸਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਵੀ ਜੇਕਰ ਇਹ ਮੰਨ ਵੀ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਕੇ ਸਵਾਸਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ 24,000 ਹੈ,
 ਜਿਵੇਂ ਸਾਧ/ਸੰਤ ਮੰਨਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਵੀ ਇਹ ਕਥਾ ਅਧੂਰੀ ਹੀ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਬਾਣੀ ‘ਸੁਖਮਨੀ’ ਦੇ
 ਅੱਖਰ 24,000 ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ। ਕੰਪਿਊਟਰ ਨਾਲ ਵੱਖਰ ਵੱਖ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਗਿਣਤੀ ਕਰਦਿਆਂ ਅਸੀਂ ਹੇਠ ਲਿਖੇ
 ਨਤੀਜੇ ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਹਾਂ।

ਗਊੜੀ ਸੁਖਮਨੀ ਮਃ 5 || ਸਲੋਕੁ || = 8, ੧੭ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ || = 4, ਆਦਿ ਗੁਰਏ ਨਮਹ || = 4, ਜੁਗਾਦਿ ਗੁਰਏ
 ਨਮਹ || = 4, ਸਤਿਗੁਰਏ ਨਮਹ || = 3, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵਏ ਨਮਹ || 1 || ਅਸਟਪਦੀ = 5, ਕੁਲ ਜੋੜ = 28 ਉਪ੍ਰੇਕਤ
 ਪੰਗਤੀਆਂ ਵਿਚ ਕੁਲ 28 ਅੱਖਰ ਹਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀ ਸੁਖਮਣੀ ਦੀ ਬਾਣੀ ਵਿਚ 12871 ਅੱਖਰ ਬਣਦੇ ਹਨ. ਜੇ
 ਇਸ ਵਿਚੋਂ (॥) ਹਟਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਣ, ਜੋ ਬੋਲਣ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ 2268 ਬਣਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ
 ਬਾਕੀ ਜੋ ਬੱਚਦਾ ਹੈ (12871- 2268= 10603) ਉਸ ਦੀ ਗਿਣਤੀ 10603 ਬਣਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਇਸ ਵਿਚੋਂ
 ਹਿੰਨਸਿਆਂ (॥ ॥) ਨੂੰ ਵੀ ਹਟਾ ਦੇਈਏ, ਜੋ ਬੋਲਣ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ 240 ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਜੋ
 ਉਚਾਰਣ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਸ ਦੀ ਗਿਣਤੀ 10363 ਬਣਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਬਾਬਿਆਂ ਮੁਤਾਬਕ ਸੁਖਮਨੀ ਦੇ ਕੁੱਲ ਅੱਖਰਾਂ ਦੀ
 ਗਿਣਤੀ 24000 ਹੈ . ਫਰਕ/ਝੂਠ : 24000- 10363 = 13637

ਜੇ ਕਰ ਸਾਰੇ ਕਰੈਕਟਰ ਇਕੱਲੇ ਇਕੱਲੇ ਵੀ ਗਿਣ ਲਏ ਜਾਣ, ਜਿਵੇਂ ‘ਆਦਿ’ ਇਕ ਅੱਖਰ ਨਾ ਮੰਨ ਕੇ ਚਾਰ ਅੱਖਰ
 ਮੰਨ ਲਏ ਜਾਣ (ਆੜਾ, ਕੰਨਾ, ਸਿਹਾਰੀ ਤੇ ਦੱਦਾ) ਤਾਂ ਕੁੱਲ ਗਿਣਤੀ 40929 ਬਣਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਕਰ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਖਾਲੀ
 ਥਾਂ ਗਿਣ ਵੀ ਲਈ ਜਾਵੇ ਤਾਂ 53343 ਅੱਖਰ ਬਣਦੇ ਹਨ।

ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਇਹ ਲੱਭਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਥਾ ਕਿਥੋਂ ਆਈ? ਇਹ ਕਥਾ “ਗੁਰ ਬਿਲਾਸ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਛੇਵੰਂ ਦ ਪੰਨਾ 92-
 94 ਤੇ ਦਰਜ ਹੈ। ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਨੂੰ ਮਧੋਲਣ ਵਾਸਤੇ ਲਿਖੀ ਗਈ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਦੀ ਕਥਾ ਸਮਝਦਾਰ ਤੇ ਸੂਝਵਾਨ ਸਿੱਖਾਂ
 ਨੇ 1920 ਵਿਚ ਗੁਰਦਵਾਰਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਬੰਦ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਪਰ ਵੇਦਾਤੀ ਜੀ ਫਿਰ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਵਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ।